

Othello: Naar Sværd og Lanse højt i Slaget blinkede,
og naar vi stormed kækt mod Fjendens Lejr —
— Til Kamp! Det gælder Livet
— Men Sejrens Palme vinkede
og jeg er født til Sejr!

Desdemona: Saa for mit Blik Du Ørknens Sand fremtrylled,
glødende Billeder fra Din Hjemstavns Jord,
hvor Livet end i Mørke er indhyllet,
og Slaveriet end blandt Dine Brødre bor.

Othello: Du vakte Liv i Eventyrets Skygge,
ved Hjertets Æmhed, ved Dit varme Blik,
og Paradiset aabned sig, en Verden fuld af Lykke
jeg da i Eje fik!

Desdemona: Da lued i Dit Blik Begejstringsflammen,
et Skønhedsskær den paa Din Pande gød.

Othello: I Tanken førte Kampens Lyst os sammen
og fælles Længsler tændte Elskovs Glød!
Kom nu kun Død! Nu har Lykken iskænket
Bægeret til Randen,
Livet er vundet!

Af Angst dog mit Hjerte svart bespændes, ved
den, hvem altfor stor en Lykke hændes!
Til Salighedens Tinde
kan Lykkens Ugunst snarest Vejen finde!

Desdemona: Lad fare Angst og Klage — vor Lykke voksede
med de svindende Dage!

Othello: Bønhør os, som vi beder,
himmelske Skarer, som vor Skæbne leder!

Desdemona: Hør, hvad vi beder!

Othello: Ha, i Glædesrus jeg svinder,
saa min Lykke næppe selv jeg fatter....
O kys mig!

Desdemona: Othello!

Othello: Kys mig atter!
Snart vil Aftenstjernen sænke sig i Havets
Vover.

Desdemona: Natten er stille!

Othello: Kom! Stjernerne sover!
